Nr. 45. 1932.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 5. listopada 1932 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

Statut
w przedmiocie publicznych obwieszczeń w Gminie Kończyce.

Na podstawie §: 6. Ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3. lipca 1891 r. oraz uchwały Rady Gminnej z dnia 3. października 1932 r. wydaje się na obręb gminy Kończyce następujący statut:

§ 1.

Wszystkie obwieszczenia, przedewszystkiem zaś obwieszczenia wymienione w §§ 59, 63 i 115 Ordynacji dla gmin wiejskich podawane będą do publicznej wiadomości przez wywieszenie ich na tablicach ogłoszeniowych. Datę wywieszenia należy w odnośnym akcie zaznaczyć.

§ 2.

Statuty miejscowe, regulaminy, ordynacje i inne przepisy mające obowiązywać dłuższy czas, ogłaszane będą w powiatowej Gazecie Urzędowej.

Jeden egzemplarz Gazety w której się obwieszczenie ukazało, należy dołączyć do odnośnych akt.

§ 3.

O tem, czy dane obwieszczenie ma nastąpić w sposób wymieniony w § 1, czy też sposobem podanym w § 2 decyduje Naczelnik Gminy.

§ 4.

O ile zatem wymagane będzie publiczne ogłoszenie jakiegokolwiek aktu, wystarczy ogłoszenie go w jednym z powyżej podanych sposobów.

§ 5.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą statut w tymsamem przedmiocie z dnia 1-go października 1910 r.

Kończyce, dnia 3. października 1932 r.

(—) Sitko, Naczelnik Gminy
(—) Szulc, I. Ławnik
(—) Ulfig, II. Ławnik.

Obwieszczenie Ministra Skarbu
z dnia 25 kwietnia 1932 r.
w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o opłatach stemplowych.

(Ciąg dalszy z nr. 44.)

Art. 161.

Opłatę od świadectw uiszcza się zapomocą znaczków stemplowych, albo gotówką w kasie urzędu skarbowego. Opłata od świadectwa, wydanego przez notarjusza, mającego siedzibę poza obszarem na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki może być też uiszczona gotówką do rąk notarjusza (art. 28).

W razie uiszczenia opłaty gotówką w kasie urzędu skarbowego urząd, wydający świadectwo, ma na niem wymienić kwotę opłaty, datę i miejsce jej uiszczenia oraz pozycję dziennika kasowego. Wydanie świadectwa lub umieszczenie w gazecie urzędowej ogłoszenia, zastępującego świadectwo, jest uzależnione od uprzedniego uiszczenia opłaty; przeciw decyzji w tym przedmiocie niema środka odwoławczego. Swiadectwo może być wydane mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty, jeżeli za wydaniem niezwłocznem przemawiają względy publiczne lub wzgląd na poważny interes petenta; w tym wypadku stosuje się ustęp trzeci art. 152.

Osobie, zamieszkałej zagranicą, może być wydane świadectwo mimo nieuiszczenia opłaty, za pośrednictwem właściwego konsulatu polskiego, który doręcza świadectwo za uprzednim pobraniem opłaty stemplowej Rozporządzenie określi, walutę w której opłata ma być uiszczona i ewentnalnie kurs przerachowania;

Osoba, posiadająca świadectwo, wydane bez uiszczenia opłaty stemplowej, na mocy punktu 4 artykułu 160 — jeżeliby chciała przedstawić je nie instytucji ubezpieczeń społecznych, lecz innej osobie — ma uprzednio uiścić opłatę stemplową; w razie nieuiszczenia albo uiszczenia spóźnionego lub nieprawidłowego stosuje się punkt 3 artykułu 33 oraz art. 42.

Do zwrotu nienależnie uiszczonych opłat od świadectw stosuje się przepisy art. 153.

CZĘŚĆ TRZECIA.

Przepisy końcowe.

Art. 162.

Ustęp pierwszy art. 60 pruskiej ustawy z dnia 21 września 1899 r. o postępowaniu w sprawach niespornych (Zb. Praw. str. 249) otrzymuje brzmienie następujące:

„Uwierzytelnienie podpisu lub znaku ręcznego jest dopuszczalne tylko w razie umieszczenia ich pod już napisanym tekstem dokumentu".

Art. 163.

W art. 1367 prawa cywilnego rosyjskiego (tom X cz. I Zb. Pr. ces. ros. -wyd. z 1914 r.) ulega skreśleniu w nawiasie umieszczonym przy końcu tekstu wyraz „uwaga".

Art. 1371 tegoż prawa otrzymuje brzmienie następujące:

„Wykupujący winien zwrócić nabywcy opłatę stemplową, uiszczoną od aktu, na mocy którego majątek został nabyty".

Uwaga do tegóż astykułu ulega skreśleniu.

Punkt 2 art. 1459 rosyjkiej ustawy postępowania sądowego cywilnego (wyd. z 1914 r.) otrzymuje brzmienie następujące: „2) kwotę, równającą się opłacie stemplowej, którą uiszczono od aktu kupna (prawo cywilne, art. 1367, punkt 3 i art. 1371)".

Art. 164.

Strony, zawierające umowę, mogą umówić się, która z nich ma uiścić opłatę stemplową od umowy, lub w jakiej mierze każda strona ma się przyczynić do uiszczenia opłaty W braku takiego postanowienia w umowie ma każda strona uiścić połowę opłaty. Jeżeli jednak w myśl art. 16, 55 lub 88 należy się Skarbowi Państwa tylko połowa opłaty, to w braku odmiennego postanowienia w umowie jest obowiązana do uiszczenia tylko ta strona, na której ciąży obowiązek uiszczennia w myśl powołanych postanowień.

Posiadaczowi pisma albo odpisu lub tłumaczenia, wymienionemu w punkcie c) art. 15, względnie odbiorcy wekslu (art. 125, ustęp drugi i trzeci), przekazu (art. 127, ustęp szósty) lub czeku (art. 128, ustęp pierwszy), służy prawo regresu przeciw osobom, które były obowiązane do uiszczenia opłaty; zanim pismo doszło do jego rąk. Prawo regresu obejmuje całą kwotę opłaty, uiszczonej przez posiadacza (odbiorcę) pisma w granicach należności.

Przepisy powyższe normują jedynie stosunek prywatno-prawny między stronami i nie mają znaczenia dla stosunku publiczno prawnego między Skarbem Państwa a obu stronami umawiającymi się; ten ostatni stosunek ocenia się wyłącznie według przepisów części pierwszej i drugiej ustawy niniejszej.

Art. 165.

„Ilekroć w ustawie niniejszej jest użyte wyrażenie „księga wieczysta", należy przez nie rozumieć również księgi: hipoteczną, gruntową, górniczą, naftową i kolejową.

Przepisy niniejszej ustawy, dotyczące wpisu do księgi wieczystej, stosuje się na obszarze obowiązywania kodeksu cywilnego austrjackiego również do złożenia dokumentu (§§ 434, 436, 451 powołanego kodeksu według noweli III).

Art. 166.

Ustęp pierwszy art. 65 będzie stosowany również do tych umów w przedmiocie praw do ciał kopalnych (punkty 1 lub 2 art. 64), które zawarto przed wejściem niniejszej ustawy w życie.

Nie nastąpi zwrot opłat, które uiszczono od umów takich, zgodnie z przepisami dotychczasowemi, przed wejściem niniejszej ustawy w życie.

Art. 167.

O ile od pism, wymienionych w punkcie 4 art. 69 lub w punkcie 4 art. 91 (listów handlowych i t. p.), a sporządzonych przed wejściem niniejszej ustawy w życie, nie uiszczono do tego terminu opłaty, należącej się według przepisów dotychczasowych ani nie wymierzono owej opłaty nakazem płatniczym, wydanym przed ogłoszeniem niniejszej ustawy, to opłata ulega umorzeniu.

Art. 168.

Opłacie, przewidzianej w art. 89, podlega również umowa o najem skrzynki depozytowej, zawarta przed dniem 1 stycznia 1927 r., a mająca jeszcze obowiązywać po tym terminie. Za podstawę wymiaru opłaty od takiej umowy przyjmuje się tylko tę część ceny najmu, która przypada za czas po dniu 31 grudnia 1926 r.

Art. 169.

Art. 169, (wygasł na skutek upływu terminów, w nim wymienionych).

Art. 170.

Opłata od papierów wartościowych zagranicznych, przewidziana w art. 110 oraz w ustępie przedostatnim art. 114, nin należy się:

1. jeżeli papier wartościowy wypuszczono przed dniem 1 listopada 1918 r. na obszarze Rosji lub monarchji austrjacko-węgierskiej albo

2. przed dniem 15 lipca 1922 r. na obszarze Rzeszy Niemieckiej;

3. jeżeli papier wartościowy, wydany poza obszarami, wymienionemi w punktach 1 i 2, zaopatrzono przed dniem 1 listopada 1918 r. w urzędowy dowód uiszczenia opłaty na rzecz państwa rosyjskiego lub państw, które wchodziły w skład monarchji austrjacko-węgierskiej albo papier taki zaopatrzono przed dniem 15 lipca 1922 r. w urzędowy dowód uiszczenia opłaty na rzecz Rzeszy Niemieckiej;

4. jeżeli przed wejściem ustawy niniejszej w życie papier wartościowy zagraniczny zaopatrzono w urzędowy dowód uiszczenia opłaty na rzecz Skarbu Państwa Polskiego.

Minister Skarbu władny jest pod warunkiem wzajemności zwolnić od opłaty stemplowej zagraniczne papiery wartościowe, które na skutek zmiany monetarnej wypuszczono:

a) zamiast zagranicznych papierów wartościowych, wymienionych w ustępie poprzednim, lub

b) zamiast zagranicznych papierów wartościowych. zaopatrzonych po wejściu ustawy niniejszej w życie w urzędowy dowód uiszczenia opłaty na rzecz Skarbu Państwa Polskiego.

Art. 171.

Z dniem wejścia ustawy niniejszej w życie przestają obowiązywać przepisy następujące:

1. austrjacka ustawa o stemplach i taksach z dnia 27 stycznia 1840 r. (Zb., ust. sąd. Nr. 404);

2. austrjacka ustawa należytościowa z dnia 9 lutego 1850 r. (Dz. P. P. Nr. 50) — o ile art. 172 i 173 nie zawierają postanowień odmiennych;

3. ustęp ostatni § 149 austryjackiej ustawy notarjalnej z dnia 25 lipca 1871 r. Dz. P. P. Nr. 75);

4. rosyjski zbiór ustawy o opłatach (tom V Zb. Praw ces. ros. wyd. z 1903 r.);

5. pruska ustawa o podatku stemplowym w brzmieniu obwieszczenia z dnia 30 czerwca 1909 r. Zb. Pr. str. 535);

6. postanowienia pruskiej ustawy o kosztach sądowych (Zb. Pr. z 1910 r. str. 183), jak również niemieckiej ustawy o kosztach sądowych (Dz. Pr. Rz. Niem. z 1878 r. str. 141; z 1881 r. str. 178; z 1898 r. str. 659; z 1909 r. str. 475: z 1916 r. str. 1263), dotyczące podatku stemplowego;

7. postanowienia art. 1683 i 1684 rosyjskiego prawa cywilnego (tom X, część I Zb. Praw ces. ros. wyd. z 1914 r.); o ile dotyczą opłat stemplowych;

8. art. 462, 1162 i 1594[1] oraz uwaga do art. 1439 rosyjskiej ustawy postępowania sądowego cywilnego (wyd. z 1914 r.), jak również te postanowienia art. 1170, 1176 i 1573 tejże ustawy, które dotyczą opłat;

9. rozporządzenie b. Gen. Gubernatora warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r. o poborze opłat stemplowych (Dz. Rozp. Nr. 40 poz. 126 i 127);

10. niemiecka ustawa stemplowa w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Pr. str. 799);

11. dekret z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw urzędowych (Dz. P. P. Nr. 14, poz 145);

12. ustawa z dnia 8 czerwca 1920 r. o podatku od skrzynek depozytowych (safes) Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 305);

13. ustawa z dnia 16 lipca 1920 r. o opłatach stemplowych od ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 509);

14. punkt 13 obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 czerwca 1921 r. (Monitor Polski Nr. 136, poz. 192);

15. ustawa z dnia 2 lipca 1921 r. o podatku giełdowym (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 500);

16. ustawa z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 38, poz. 313);

17. ustawa z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. U. R. P. Nr 92, poz 676);

18. dekret Nr. 446 ‚Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. w przedmiocie podatku stemplowego (Dz. Urz. T. K Rz. Nr. 1 z r. 1922);

10. ustawa z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315) oraz rozporządzenia, wydane na mocy art 6 tej ustawy;

20. ustawa z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie ustalenia wartości celem wymiaru opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 807);

21. ustawa z dn. 26 września 1922 r. w przedmiocie skutków prawnych zatajenia części ceny w umowach o sprzedaż lub zamianę (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 827);

22 ustawa z dnia 11 grudnia 1924 r. w przedmiocie opłat stemplowych, które mają płacić spółdzielnie (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 1. poz. 2);

23. następujące przepisy, obowiązujące na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego:

a) niemiecka ustawa o opłatach stemplowych od weksli w brzmieniu obwieszczenia z dnia 21 lipca 1909 r (Dz. Pr. str 825);

b) niemiecka ustawa o podatku od nabycia nieruchomości z dnia 12 września 1919 r. (Dz Pr. str. 1617);

c) niemiecka ustawa o podatku od ubezpieczeń z dnia 8 kwietnia 1922 r. (Dz. Pr. str. 400);

d) rozporządzenia, wydane na podstawie art 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1923 r. (Dz. U. R Nr 134, poz. 1109);

24. wszystkie nowele do przepisów, wyżej przytoczonych, z wyjątkiem wymienionych w art 172 i 173.

Nadto tracą moc obowiązującą z dniem wejścia ustawy niniejszej w życie wszelkie inne przepisy dotychczasowe w przedmiotach, unormowanych ustawą niniejszą — z wyjątkiem postanowień o opłatach stemplowych, zawartych w umowach międzypaństwowych, w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. o pobieraniu od zaległości w podatkach bezpośrednich oraz należytościach stemplowych kar za zwłokę, odsetek za odroczenie, tudzież kosztów egzekucyjnych (Dz. U. R P Nr 73, poz. 721), — w § 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 967) i w ustawie z dnia 25 listopada 1925 r. o popieraniu polskiej żeglugi morskiej (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz 891).

Art 172.

Na obszarze województw krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz powiatów: bielskiego i cieszyńskiego województwa śląskiego zachowuje moc obowiązującą austrjackie cesarskie rozporządzenie z dnia 15 września 1915 r. o należytościach od przeniesień majątku pod tytułem darmym (Dz. P. P. Nr. 278) w brzmieniu, ustalonem w art. 43 i 44 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P Nr 49, poz. 299) wraz z §§ 12, 14 — 16 i 18 ustawy z dnia 18 czerwca 1901 r (Dz. P P. Nr. 74) w brzmieniu, ustalonem w art. 45 powołanej ustawy z 1920 r., oraz w § 2 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz 1114).

Do należytości od przeniesień majątku pod tytułem darmym stosuje się ogólne przepisy o należytościach stemplowych i bezpośrednich (§ 45 ustęp 1 powołanego cesarskiego rozporządzenia).

W § 1 powołanego cesarskiego rozporządzenia otrzymuje punkt 3 ustępu 1 brzmienie następujące:

„Nabycie na podstawie kontraktu małżeńskiego o ile przeniesienie majątku następuje w myśl kontraktu małżeńskiego dopiero na skutek śmierci jednego z małżonków; przepis ten nie tyczy się ‚współuści majątku na wypadek śmierci"

§ 31 powołanego cesarskiego rozporządzenia uzupełnia się następującym punktem 5:

„5. ustanowienie posagu przez żonę (narzeczoną) lub przez inną osobę, nie obowiązaną do ustanowienia posagu".

Uchyla się ustęp 4 § 14 oraz § 18 powołanego cesarskiego rozporządzenia, jak również § 45 tegoż rozporządzenia:

a) w ustępie 2: w punkcie 1 — zdanie ostatnie (dotyczące pozycji taryfowej 42); w punkcie 6 zdanie ostatnie (dotyczące pozycyj taryfowych z 1862 r); punkt 9;

b) ustęp 3. C. d. n.

(Przedruk z Dz. Ust. Rz. z dnia 18. maja 1932 r., nr. 41)

Komunikaty

(Wiadomości Samorządowe z dnia 15. IX. 1932 r. Nr. 18).
(Odpowiedź)

Koszty upomnień w razie egzekucji bezowocnej

(Odp.) Podzielamy zupełnie tamtejsze zdanie że przez wymienione w § 58 rozp Rady Min. z 25. 6. 32 Dz. U. poz. 580 „wydatki w egzekucyjnem postępowaniu", które ponosi wierzycieel, jeśli od zobowiązywanego nie można ich ściągnąć i na które urząd skarbowy może żądać zaliczki, — należy rozumieć tylko „wydatki", wymienione pod 2 a) i b) art. 57 rozporządzenia, a nie wszystkie „koszta egzekucyjne", a w szczególności nie opłaty określone w załączonej do rozporządzenia tabeli, a wymienione pod 1. w § 57.

Dowodzi tego użycie w § 58 wyrażenia „wydatki", a zatem tego samego co pod 2. w § 57 oraz postanowienie § 57: „Kosztami egzekucyjnemi . . . są 1. opłaty określone w załączonej tabeli . . . 2 wydatki poniesione . . . „Nie da się pomyśleć, aby po tem dokładnem określeniu zaraz w następnym paragrafie użyto wyrażenia „wydatki" w znaczeniu wszelkich kosztów egzekucyjnych

Zresztą jest to rzecz zupełnie jasna.

Opłaty egzekucyjne są dochodem władz skarbowych na pokrycie kosztów utrzymania aparatu egzekucyjnego, tak jak to przedtem było odnośnie komunalnych organów egzekucyjnych. Opłaty te zalicza się na budżet, a w razie nieściągalności ich ponoszą straty tylko same władze skarbowe. Natomiast wydatki na specjalne czynności egzekucyjne nie są przewidziane w budżecie i podlegają bezwzględnie zwrotowi, jeśli nie przez zobowiązanego, to przez wierzyciela; na nie udzielają izby skarbowe zaliczek, a urząd skarbowy może ich żądać od wierzyciela.

Toteż instrukcja egzekucyjna dla władz skarbowych (dodatek do Dziennika Urzęd. Ministerstwa Skarbu Nr. 20 z 22 7. 1932) w dziale „koszty egzekucyjne" (§§ 96 — 105) odróżnia wyraźnie te pojęcia. I tak w § 100 mówi, że urząd skarbowy może żądać zaliczki na „wydatki egzekucyjne", w § 101, że Izba Skarbowa udziela zaliczek urzędom skarbowym na „wydatki egzekucyjne" itd Natomiast § 104 najwyraźniej mówi „Koszta egzekucyjne (opłaty i wydatki) uiszczone przez zobowiązanych, należy zarachowywać na właściwą pozycję budżetu, z wyjątkiem wypadku przewidzianego w ustępie 2-gim niniejszego paragrafu, a w ustępie 2-gim „Opłacone przez wierzycieli wydatki egzekucyjne, poniesione zaliczkowo przez urząd skarbowy, w wypadku, gdy wydatki te w myśl przepisów rozp. Rady Min. obciążają wierzyciela (§ 99) należy zarachować na wznowienie kredytu".

Z brzmienia powyższego § 104 wynika też wyraźnie, że w § 99 instrukcji przez „koszty egzekucyjne, obciążające wierzyciela w myśl rozp. Rady Min." rozumieć należy tylko te, które w myśl instrukcji go obciążają, t. j. wydatki z art. 58 i 572) rozp. Rady Min. Tylko raz w instrukcji mowa jest o obciążaniu konta wierzyciela „kosztami egzekucyjnemi", a to w § 98 ustęp 2, ale to odnosi się do wypadku, gdyby płatnik wpłacił egzekwowaną należność wprost bez kosztów egzekucyjnych do kasy wierzyciela; wtedy urząd skarbowy albo ściąga koszty te od zobowiązanego, albo obciąża niemi konto wierzyciela.

Egzekucja grzywien przez organy gminne

(Odp.) Egzekucję wyjętych z pod egzekucji przez urzędy skarbowe: kar pieniężnych z postępowania administracyjnego i postępowania przymusowego w administracji, grzywien z postępowania karno-administracyjnego i grzywien nakładanych przez wojewodów z art. 62 rozporządzenia Prezydenta Rzeczyposp. o zakresie działania władz administracyjnych — przeprowadzają w myśl § 2 rozp, Rady Min. z 25. 6. 1932 Dz. U. poz. 581 władze administracji ogólnej na podstawie przepisów rozp. Prez. Rz. z 22. 3. 1928 o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U poz. 342)

Ponieważ zaś według art. 8 tego rozporządzenia „organami egzekucyjnemi są a) organa wykonawcze państwowe, powołane do przeprowadzania czynności egzekucyjnych, b) organa gminne", wynika z tego, że organa gminne nadal pozostają organami egzekucyjnemi w tych sprawach, o ile zostaną wezwane do przeprowadzenia egzekucji przez administracyjne „władze egzekucyjne" (art 8 zdanie 1).

Gminne organy egzekucyjne zostały wskutek przeniesień egzekucji administracjnej na urzędy skarbowe rzeczywiście zwolnione, ale starostwa także nie mają osobnych organów egzekucyjnych, a zatem posługiwać się będą prawdopodobnie nadal gminami. Czy bowiem zdanie a) art. 8 można rozumieć w ten sposób, że egzekucję tych grzywien można oddać także urzędom skarbowym jako organom wykonawczym państwowym" — jest wątpliwe; zdaje się bowiem, że ustawodawca miał na myśli własne organa danej władzy egzekucyjnej. Gminy zatem w takich wypadkach będą prawdopodobnie musiały przeprowadzać egzekucję przez jakikolwiek swój organ (woźnego), chociaż nie utrzymywany wyłącznie do celów egzekucnych

Ponieważ jednak jest to kwestja zasadnicza, przedstawiliśmy ją Związkowi Miast w Warszawie, który zwróci się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o odpowiednie miarodajne wyjaśnienie względnie zarządzenie.

Dodatek ekonomiczny na dziecko uprawnione.

(Odp.). W myśl § 1 ustęp 2 rozp. wykon. Min. Spraw Wewn z 28 3. 1925 Dz. U. poz 231 dodatek ekonomiczny pracowników związków komunanych oblicza się według postanowień art 4 ustawy z 9. 10. 1923 Dz. Ust poz 924 o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych

Art. 4 pkt. c ustawy z 9. 10. 1923 Dz Ust. poz. 924 postanawia, że dodatek ekonomiczny przysługuje na „dzieci ślubne i uprawnione, tudzież pasierby".

Dodatek ekonomiczny zatem należałoby płacić od czasu uprawnienia dziecka wyrokiem sądowym (art. 11 ustawy o uposażeniach).

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.